

INFORME AL CONSELL SOBRE LA CONVENIÈNCIA I OPORTUNITAT DE DEROGAR LA LLEI 6/2015, DE 2 D'ABRIL, DE RECONeixEMENT, PROTECCIÓ I PROMOCIÓ DE LES SENYES D'IDENTITAT DEL POBLE VALENCIÀ

1er. Una llei tendenciosa, arbitrària i tècnicament criticable

La llei 6/2015, de 2 d'abril, de Reconeixement, Protecció i Promoció de les Senyes d'Identitat del Poble Valencià (LRPPSIPV) és l'expressió paradigmàtica d'un ús partidista i arbitrari del poder legislatiu, en contra d'allò establert en l'article 9.3 de la Constitució Espanyola, perquè la seua finalitat, que es dedueix fàcilment del seu propi contingut no és l'interès general o el bé comú del poble valencià, sinó ser un instrument per qualificar els ciutadans segons la seua adhesió a uns suposats elements identitaris decidits sense consens polític ni social. I encara més, quan les senyes d'identitat dels valencians previstes a l'Estatut d'Autonomia ja es trobaven regulades en normes aprovades amb l'acord majoritari dels partits polítics, com és el cas de la Llei 8/1984, de 4 de desembre, per la qual es regulen els símbols de la Comunitat Valenciana o la Llei 7/1998, de 16 de setembre, de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Per altra banda, la LRPPSIPV manca de la coherència racional que han de tindre totes les normes legislatives, ja que si al preàmbul indica que “*la identitat d'un poble no queda fixada, amb caràcter indefinit i invariable, en un determinat moment o període de la seua història...*”, el que fa el legislador és justament tot el contrari: fixar eixes preteses senyes d'identitat. I ho fa mitjançant un relació d'elements taxats amb poca homogeneïtat conceptual i amb decidida indeterminació jurídica.

A més a més es tracta d'una llei absolutament innecessària, tal i com posa de manifest de manera expressa el propi CJC en l'informe preceptiu que va emetre en relació al projecte de llei. Una idea que es veu reforçada pel fet que no puguem trobar cap norma que intente definir i delimitar en què consisteix la identitat andalusa, extremeña, aragonesa o catalana; que no hi haja cap llei similar en altres comunitats autònomes dona mida de la intencionalitat partidària de la llei valenciana.

2on. Una llei amb fins contradictoris i deliberadament inconcrets

El punt a) de l'article 4 de la LRPPSIPV estableix com un dels seus fins "recuperar, com a senyes d'identitat del poble valencià, tots aquells elements que, a pesar d'estar estretament vinculats amb la seua idiosincràsia, no gaudisquen en l'actualitat de l'esmentat reconeixement". Cosa que sembla una completa entelèquia, perquè això significa que hauriem de conèixer prèviament quan i com s'ha perdut aquest reconeixement per part de no se sap qui.

Altre dels fins de la llei, segons el punt b) del mateix article, és "*revalorar les senyes d'identitat com a factor d'unitat i integració...*", però és justament tot el contrari el que es fa, especialment en la qüestió lingüística. Resulta increïble pensar que regulant per llei la virtut de tindre un sentiment d'adhesió a certes festes i tradicions, en contraposició a no tenir-lo o tenir-lo per unes altres, pot ser un factor d'unitat i integració. I més quan eixa pretesa voluntat unitària es posa de manifest en una llei que es va elaborar sense que el Consell sol·licités l'informe preceptiu del Consell Valencià de Cultura i l'informe de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

En el punt c) del mateix article es parla de "*la personalitat del poble valencià*", però és obvi que no és tasca del legislador ni del poder executiu definir, descriure o

decidir sobre això, ja que una societat democràtica i avançada com la valenciana s'expressa culturalment amb una gran diversitat, que com a tal es troba reconeguda i protegida per l'article 12 del nostre Estatut d'Autonomia.

3er. Una enumeració genèrica, incoherent i arbitrària dels elements identificats com a senyes d'identitat

L'article 6 de la LRPPSIPV conté una enumeració d'allò que es consideren les senyes d'identitat del poble valencià, tot equiparant elements que gaudeixen de rellevància estatutària, i que per tant disposen d'un règim jurídic específic, amb altres que no reuneixen aquesta naturalesa. Aquesta homogeneïtzació és del tot improcedent, perquè al equiparar aquests als expressament contemplats a l'Estatut es perverteix la voluntat del legislador estatutari de dotar d'una major rellevància jurídica uns sobre els altres; voluntat que, d'altra banda es comú a la mateixa Constitució Espanyola i a la major part dels estatuts i lleis assimilades de la resta de comunitats autònomes de l'estat.

A més a més, en aquesta enumeració s'ometen moltes altres manifestacions artístiques, tradicions, edificis històrics o festes que podrien formar part de la llista per la mateixa raó, o manca de raó, que justifica la inclusió dels que la conformen.

Per altra banda, quan s'eleva a la categoria de "senya d'identitat dels valencians" determinades expressions culturals o socials sobre les que no existeix consens social, com poden ser els bous al carrer, es genera un sentiment d'estranyesa en una part de la ciutadania respecte a una llei pretesament adoptada per a unir i integrar. Imposar al conjunt del poble valencià una identitat particular, que només és apreciada per una part de la ciutadania, no casa amb la voluntat estatutària i els valors constitucionals.

4rt. Incidència en els drets reconeguts en l'article 20 de la Constitució Espanyola

L'article 7.4 de la LRPPSIPV estableix el deure de totes les institucions de la Generalitat, el poders públics, la resta d'administracions públiques, el sistema educatiu i els mitjans de comunicació, entitats, organismes i empreses, de titularitat pública o que compten amb finançament públic, d'adequar les seues actuacions al ple respecte de la individualitat de la llengua valenciana en els termes establits en el mateix article. El compliment d'aquesta obligació legal pot tindre una incidència en l'exercici dels drets reconeguts en l'article 20.1 de la Constitució Espanyola, tals com la llibertat d'expressió, de càtedra, de creació literària, artística, científica, i d'informació, totalment indesitjable, en condicionar la seua plenitud a la utilització o no d'un model lingüístic no clarament determinat i no plenament coincident amb l'emprat per institucions acadèmiques i institucions estatutàries.

5é. Inseguretad jurídica en l'ús del valencià

L'article 5 de la *Llei 7/1998, de 16 de setembre, de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua* estableix l'obligació per a totes les Institucions i entitats a les quals es refereix l'article 7.4, adés esmentat, de la LRPPSIPV d'observar "*les decisions de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua en l'exercici de les seues funcions*". I vist que, d'acord amb l'article 7 de la mateixa llei de creació de l'Acadèmia, la primera competència que te atribuïda aquesta institució és "determinar la normativa oficial del valencià en tots els seus aspectes", resulta evident que aquesta normativa ha de ser respectada per tots i, dins l'àmbit oficial públic, aplicada i usada.

Per això, el fet que es puga invocar l'article 7 de la LRPPSIPV per utilitzar una normativa diferent a l'establida per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua provoca, si

més no, una forta inseguretats jurídica, en habilitar un comportament no emparat per la llei que regula aquella institució estatutària.

6é. Arbitrarietat en la concessió, denegació i exigència de reintegrament de subvencions

L'article 22.2 de la LRPPSIPV indica que *“el sector públic valencià, definit en els termes de l'article 23 de la Llei 6/2013, de 26 de desembre, de Pressupostos de la Generalitat per a l'exercici 2014, en cap cas podrà atorgar subvencions que tinguen com a objecte la realització d'una activitat o el compliment d'una finalitat que manifestament suposen un greuge o menyspreu cap a les senyes d'identitat del poble valencià reconegudes en esta llei”*.

Tanmateix, no s'efectua en la norma cap concreció o definició d'allò que es pot considerar “greuge”, ni tampoc hi trobem de manera mínimament precisa “quan” i “com” es pot produir tal greuge. Per tant, la indeterminació és de tal magnitud que la possibilitat que es generen usos indeguts de la figura de la subvenció és massa alta, tot posant en perill el respecte degut als principis d'objectivitat, igualtat i no discriminació contemplats en l'article 8 de la *Llei 38/2003, de 17 de novembre, General de Subvencions*.

Per la seua banda, l'article 26 de la LRPPSIPV regula les funcions de l'Observatori de les Senyes d'Identitat del Poble Valencià, establint en la lletra c) la funció de *“Formular, d'ofici o amb denúncia prèvia, una petició raonada a l'òrgan que siga competent perquè, si és el cas, adopte l'acord d'inici del procediment a fi de determinar la pèrdua del dret al cobrament d'una subvenció per part de la persona física o jurídica beneficiària, o bé d'exigir-li'n el reintegrament, quan es tracte de subvencions atorgades pels subjectes inclosos en el sector públic valencià i s'aprecie que l'objecte de l'activitat subvencionada supose un greuge o menyspreu*

manifest contra les senyes d'identitat del poble valencià reconegudes en esta llei...". Aquesta previsió no només suposa la mateixa arbitrietat indicada anteriorment sinó també atorgar a un òrgan de caràcter consultiu les funcions pròpies d'un òrgan administratiu, amb la capacitat de decidir quins valencians mereixen ser objecte de subvenció pública i quins no, potser simplement per raó ideològica. Es tracta per tant, de nou, d'un clar exemple d'inseguretat jurídica i de vulneració dels principis d'igualtat i no discriminació garantits en l'article 14 de la Constitució Espanyola.

7é. Creació d'un Observatori del tot innecessari

El títol IV de la LRPPSIPV crea i regula el funcionament de l'Observatori de les Senyes d'Identitat del Poble Valencià, al qual se li atribueixen funcions consultives en matèria identitària, tot obviant que l'article 40 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana estableix que el Consell Valencià de Cultura és "*la institució consultiva i assessora de les institucions públiques de la Comunitat Valenciana en aquelles matèries específiques que afecten a la cultura valenciana*". És certament difícil d'entendre que la identitat, la diversitat cultural o el patrimoni històric no són matèries pròpies d'eixa institució. I establir nous òrgans que se solapen en les seues funcions amb ella suposa un desapoderament per part del legislatiu de la voluntat expressada per l'estatut.

Per altra banda és incompreensible, per no dir il·lògic, que entre els membres que integren l'Observatori, segons l'article 28 de la LRPPSIPV, no hi haja cap representant del Consell Valencià de Cultura ni de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, institucions estatutàries que tenen atribuïdes per llei les competències en les matèries pròpies del seu àmbit d'actuació, i sí d'altres entitats o associacions de naturalesa jurídica privada.

8é. Conclusions

Totes les raons exposades anteriorment serien suficients per justificar la conveniència de començar el procediment per a la derogació de la LRPPSIPV. Tanmateix, cal també tindre en compte el context i les circumstàncies en què esta llei va ser aprovada, perquè només així es compren la dimensió d'un acte motivat fonamentalment per un interès partidista impropï dels legisladors.

Durant la tramitació de l'Avantprojecte no es va sol·licitar el dictamen preceptiu del Consell Valencià de Cultura, com s'havia d'haver fet per tal de donar compliment a l'article 40 del nostre Estatut d'Autonomia i a l'article 5.b de la *Llei 12/1985, de 30 d'octubre, del Consell Valencià de Cultura*. Tampoc es va consultar en cap moment a l'Acadèmia Valenciana de Cultura, com haguera sigut procedent.

A més a més, el Consell Jurídic Consultiu va indicar en el seu dictamen de l'avantprojecte que *"els objectius que es persegueixen amb esta norma ja es troben a l'abast dels Poders Públics sense necessitat que s'introduisca una nova norma amb rang legal en l'ordenament"*. Una apreciació que també es fa constar en el dictamen del Comitè Econòmic i Social de la Comunitat Valenciana.

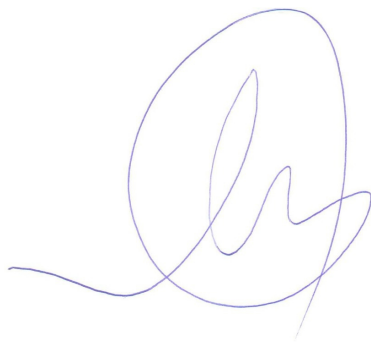
D'altra banda, no es pot obviar que la llei es va aprovar per majoria simple, cosa que es pot veure com un frau estatutari, perquè esta norma incideix en l'àmbit competencial d'institucions que emanen del propi Estatut, les lleis de creació de les quals han estat aprovades per majoria reforçada. Ni tampoc que la llei es va aprovar amb els únics vots del Grup Parlamentari Popular, amb absoluta contradicció amb l'esperit d'unitat i integració que, suposadament, inspira i justifica la norma.

A la vista d'això, no es pot concloure una altra cosa que l'aprovació d'aquesta llei va ser una clara falta de respecte a la voluntat estatutària de consens en una matèria tan essencial per als valencians com són els símbols i senyes d'identitat que els defineixen com a Poble.

Una falta de respecte que s'agreuja pel fet que la Llei es va aprovar només dos mesos abans de finalitzar la legislatura, sense el debat i la reflexió aconsellables, de manera accelerada i amb la previsió d'una nova legislatura amb una probable composició diferent de la cambra.

Per tant, tenint en compte totes aquestes raons i fets, i amb congruència amb els principis d'actuació del govern expressats pel president de la Generalitat en el seu debat d'investidura, es considera oportú i convenient impulsar la tramitació per a la derogació de la *Llei 6/2015, de 2 d'abril, de Reconeixement, Protecció i Promoció de les Senyes d'Identitat del Poble Valencià*.

València, 19 d'octubre de 2015

EL CONSELLER DE TRANSPARÈNCIA, RESPONSABILITAT
SOCIAL, PARTICIPACIÓ I COOPERACIÓ
Manuel Alcaraz Ramos